

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Tvende ethisk-religieuse Smaa-Afhandlinger

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 11", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 11*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 , s. 1.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-tsa-txt-shoot-id66283acd-21b0-4f8a-945d-2f93fd32c8d4.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 11

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

2. Naar et Menneske er Psycholog og har Mod til at bruge Midlet, saa er Intet lettere end at give et andet Menneske Kræfter, idetmindste Forbittrelsens. Hvor Mange blandt Socrates's Samtidige gjaldt det ikke om, at de, som han fortæller, kunde blive saa forbittrede, at de ordentlig vilde bide ham, hvergang han fratog dem – en Dumhed. Selv det meest piattede Fruentimmer kan man saaledes give Forbittrelsens Kræfter, at hun gjerne slog En ihjel. Og saaledes kan man ogsaa til enhver Tid blive Martyr, i Betydning af at blive ihjelslaaet; Intet er i en vis Forstand lettere, det Hele lader sig ganske systematisk arrangere. Men det maa han, der skal ihjelslaaes, kunne, han maa kunne give Tiden Forbittrelsens Kraft. Dersom jeg derfor saae et Menneske, hidtil Samtiden ganske ubekjendt, styrte frem med den Forsikkring, at han vil ofre sit Liv, vil ihjelslaaes: saa vilde jeg rolig (thi jeg er saa vant til at omgaaes med saadanne Tanker, at jeg aldrig er roligere end hos dem) rolig, som en Vexeleer rolig betragter Mærkerne paa en Obligation for at see om den er ægte – jeg vilde rolig cassere ham. Et saadant Menneske vilde aldrig drive det til at blive slagen ihjel af en Samtid, selv om det iøvrigt var saa, at han virkelig havde Mod og var villig til at døe. Han kjender ikke Hemmeligheden; han mener aabenbart, at det er Tiden, der, som den Stærkere, skal gjøre det, istedetfor at han skulde være Tiden saa overlegen, at han ikke lidende lader Tiden gjøre det ved sig, eller bestiller det hos den, men, fri, tvinger Tiden til at gjøre det. Juristerne have jo for Skik, ikke at anvende Dødsstraf, naar En af Livslede ønsker Døden; og saa klog er en Samtid ogsaa, hvad Fornøielse skulde den saa have af at slaae ham ihjel!